

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a les 7'50 del matí per ones curtes de 21, 25, 27 i 30 metres.

De 2 a 3 de la tarda, **programa de sobretaula** per ones curtes de 21, 25, 27 i 30 metres.

De les 5 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 27, 30, 39 i 43 metres.

El dilluns i el dijous al vespre, emet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA!

S'HA ACABAT LA VAGA D'ASTURIES PERO NO LES SEVES REPERCUSSIONS

per Teresa BONET

Després de gairebé tres mesos de lluita heroica, els miners asturians s'han reincorporat al treball amb un estat d'ànim que no té res de comú amb la derrota. Aquest retorn al treball té les característiques de la pausa que prepara nous i més importants combats.

La vaga d'Astúries s'ha acabat, però les seves conseqüències i repercussions —encara que per a alguns avui no apareguin gaire visibles— no han fet més que començar.

Seria erroni de considerar que aquesta vaga només ha estat un combat heroic, però sense transcendència per no haver-se estès a tot el país. Per tal de veure amb tota amplitud el seu abast polític cal recordar el moment en què s'inicià l'acció. Va començar quan el govern, preocupat per l'amplària que prenia a tot el país la lluita reivindicativa, s'esforçava a frenar-la i ofegar-la. La farsa de les eleccions sindicals, certes concessions salarials, promeses conjugades amb amenaces, tot havia estat intentat pel govern i pels jerarques sindicals per impedir que es produïssin nous moviments vaguístics. En aquell precís moment és quan Astúries, consciència preclara de la classe obrera espanyola, s'aixecà per dir amb la seva lluita, amb el seu heroisme, amb el seu exemple, ¡no als salaris de misèria! ¡no a la manca de llibertats! ¡NO a la dictadura!

En tot aquest període una idea central ha presidit el pensament de la classe obrera espanyola: « Si seguïssim l'exemple dels miners asturians podríem donar un cop mortal a la dictadura. » Aquesta justa apreciació del que podia representar la generalització del moviment vaguístic d'Astúries, en la majoria dels cassos no ha cristallitzat en accions de solidaritat combativa. El grau d'organització, l'esperit combatiu dels miners asturians ha resultat ser més alt que el d'altres centres proletaris del país. Però en reconèixer aquesta realitat, no subestimem la importància política que té el fet que els treballadors, a la llum de l'exemple d'Astúries vegin ara amb molta més claretat que la vaga general política és un objectiu que està al nostre abast.

Les calúmnies i les tergiversacions de la propaganda i de la premsa franquistes no poden esborrar aquesta realitat: durant prop de tres mesos, els miners han

combatut defensant els seus drets econòmics, però també les seves llibertats polítiques, com ho demostra el fet que al centre de les reivindicacions hagi figurat el retorn dels desterrats i la llibertat sindical. Cara a cara, front a front, han lliurat batalla al govern, en defensa de les llibertats que la dictadura nega al nostre poble des de fa 24 anys. I així, el govern no sols no ha estat capaç d'impedir-ho, malgrat el terror brutal i les coaccions de tota índole, sinó que estableix un precedent les repercussions del qual ja comencen a tocar-se. La carta que els intel·lectuals han adreçat a Fraga Iribarne exigint explicacions i responsabilitats per les brutallitats i tortures de què han estat objecte els vaguistes, reflecteix com la vaga d'Astúries ajuda a elevar el contingut polític de la lluita contra el règim.

En la pràctica, els miners asturians han demostrat tenir clara consciència que la vaga general és l'arma més eficaç per colpejar la dictadura. Però a la vegada —i així és un dels trets més positius d'aquesta vaga— amb el seu exemple han marcat el camí a seguir a tot el poble. El convenciment compartit per les masses que si l'acció s'estenia, si la vaga es generalitzava, la dictadura passaria per un moment tan difícil que la seva mateixa existència estaria en perill, demostra fins a quin punt el moviment d'Astúries ha fet avançar la idea de la vaga i la necessitat de la seva realització.

El fet que la vaga minera no hagi estat secundada amb la força necessària per la classe obrera de tot Espanya no fa més que subratllar veritats que el nostre Partit no ha deixat de proclamar. Mai no hem dit que la preparació de la vaga general política sigui una acció senzilla, ans al contrari, hem advertit que és una empresa difícil, complexa, per a la qual calen unitat, organització, una elevada consciència política, coratge en la lluita i esperit de sacrifici. Els miners asturians, amb aquesta acció decisiva contra la dictadura, han demostrat estar preparats, ser el destacament més avançat de la classe obrera espanyola. Però el nostre Partit també assenyala el camí per tal que molt aviat altres destacaments de la classe obrera estiguin preparats per a una acció d'aquesta envergadura. Aquest camí és el de la lluita, el de la multiplicació de les accions de la

classe obrera per les seves reivindicacions econòmiques i polítiques.

El més essencial en aquests moments és que Astúries, amb tot el que aquest nom gloriós evoca d'heroisme, de decisió, de sacrifici, tingui la seva continuïtat en l'acció unida i decidida de la classe obrera de tot Espanya.

A Catalunya hi han condicions favorables per impulsar i desenvolupar encara més tot el moviment reivindicatiu. Com en altres llocs del país, sota la influència de la vaga d'Astúries s'han realitzat infinitat d'accions reivindicatives. L'experiència d'aquestes darreres setmanes posa de manifest que on els treballadors, estimulats i enardits per l'exemple d'Astúries, han defensat amb decisió i unitat els seus drets, han aconseguit millores substancials. Però l'experiència també posa en evidència que les accions reivindicatives han d'anar cada cop més estretament unides a les reivindicacions polítiques. Els treballadors, per tal de defensar eficaçment els seus drets, necessiten unir a les demandes salarials, el dret de vaga, les llibertats sindicals, el dret de reunió, la lluita en favor dels repressaliats, contra els jerarques sindicals. Mentre la lluita no s'elevi a aquest nivell, el govern i la patronal encara podran maniobar, podran frenar-la fent algunes concessions.

Moltes empreses grans i petites tenen avui enllaços elegits pels treballadors. Als llocs on han sorgit conflictes socials, s'han creat comissions obreres. Aquests enllaços, aquestes comissions, aquest centenars i milers d'homes i dones disposats a defensar els interessos dels treballadors, poden jugar un gran paper en la situació actual, encapçalant i dirigint la seva lluita.

D'altra banda, l'entusiasme i la iniciativa que ha despertat a a Barcelona i a tot Catalunya la campanya de solidaritat material amb els miners asturians, no es pot comparar amb les campanyes realitzades anteriorment. Els obrers catalans comprenen que aquesta és una tasca d'honor i que la seva solidaritat ha d'estar a l'alçada de l'heroisme i dels sacrificis que han fet els miners i les seves famílies en aquestes setmanes de lluita contra un enemic comú.

Seguir l'exemple dels miners asturians, plantejar-se a cada lloc de treball —d'acord

(continua a la pàg 2)

UNA CARTA DE JORDI CONILL A LES JOVENTUTS LLIBERTÀRIES

(vé de la pág 1)
amb les possibilitats existents— la continuació de la seva lluita gloriosa, fer el màxim per ajudar els nostres germans asturians, heus aquí les tasques que mobilitzaran milers de treballadors, donant-los la possibilitat de demostrar el seu entusiasme, la seva iniciativa, de reforçar la seva unitat i millorar la seva organització.

La vaga d'Astúries ha tingut, entre d'altres, la virtut de provar al foc de la lluita les nostres forces. Hem pogut mesurar els passos que hem donat des de que el nostre Partit va llençar la idea de la vaga general política, i aquests passos són molt grans. La vaga d'Astúries es, sens dubte, un avanç importantíssim en la seva preparació. Inspirant-nos en el seu exemple posem mans a l'obra per realitzar-la en un futur pròxim.

SOLIDARITAT AMB ELS MINERS D'ASTURIES

El combat dels miners suscita l'ajut solidari dels treballadors de diversos països. Diverses quantitats han estat enviades als vaguistes per la Federació Sindical Mundial, pels Sindicats Soviètics, pels sindicats C.G.T. de França, pels sindicats suecs, pel Sindicat de Miners de Gran Bretanya, etc. Els espanyols que viuen al país i els emigrats han trobat diversos procediments per fer arribar el seu ajut als vaguistes asturians.

A continuació publiquem únicament les quantitats rebudes a l'administració de TREBALL per a ser lliurades als miners d'Astúries:

	Pesetes
Un grup de treballadors de Terrassa	920
Dos treballadors de Sabadell	200
X 3 de Sabadell	500
4 dones d'una fàbrica de Girona	200
Zona 2 de Girona	1.235
Com. 15	6.050
Com. 10	10.525
Grup Pere (Dues entregues)	1.700
Grup Garcia	780
Un simpatitzant	75
Un jove simpatitzant	25
Grup « Llibertat »	491
Dos paletes	400
Un jove comunista	200
Un paleta	200
Un militant comunista	150
Ramon i amics	175
Un simpatitzant malalt	10
B. Blanco i Grup Homes Lliures	858
Grup treballadors Prat del Llobregat	2.000
Grup treballadors d'Hospitalet del Llobregat	325
Grup Komsomol de Barcelona	775
Un grup de treballadors de Manresa	250
Pere Martin (recollit a l'Alt Llobregat)	1.405
Un grup de Vilanova i La Geltrú	100
De X-15 (recollit a un poble miner de Catalunya)	1.700
P.A. 1 er. i 2 on. Grup	2.500
Espeleño	500
Ginés	500
Recollit per L.	450
De la comarca del Maresme	2.325
Uns obrers de l'OSSA, de Barcelona	466

Fa un any l'estudiant Jordi Conill va ser jutjat en un Consell de Guerra sota l'acusació de ser autor de les explosions d'uns petards a Barcelona durant l'estiu de l'any passat. El fiscal demanava la pena de mort. La campanya per salvar la vida de Jordi Conill, a la qual participà l'aleshores cardenal Montini, avui Papa Pau VI, aconseguí que el Consell de Guerra no s'atrevis a dictar l'última pena. Jordi Conill fou condemnat a 30 anys.

Recentment, des de la Presó de Burgos, Conill ha escrit una carta oberta a la Federació de Joventuts Llibertàries en resposta a un article publicat en el periòdic d'aquesta organització sota el títol **De Conill a Grimau**. « El poble espanyol ja està lliurant la batalla decisiva per enderrocar el franquisme » —diu Jordi Conill— « i aquest fet no ha de ser retardat difonent desconcerts i discòrdies entre les forces antifranquistes. El vostre article tendencios i injuriós en diversos aspectes, no contribueix en res a aclarir ni orientar la joventut a la qual us dirigiu, sobre l'actual estat de la lluita antifranquista. » A continuació, Conill es refereix punt per punt a les idees exposades en l'article i

comença per fer una caracterització de Grimau com un exemple per a tots els espanyols. « Si voleu realment trobar diferències entre ell i jo » —diu— « heu de cercar-les en la seva major capacitat revolucionària, en la seva major preparació... Ell i jo i tants d'altres som el mateix: l'expressió d'un poble que es rebela contra el feixisme, generosament, resoltament, sense esperit de derrota, segurs de la nostra victòria. Per això el Jordi Conill que mitifica l'articulista, apropiant-s'el de manera totalment injustificada, m'és totalment estrany. Seria ridícul de suposar que m'he exposat a sofrir pena de mort o a veure'm empresonat, per tal de servir de bandera anticomunista, d'uns interessos partidistes de l'exili. L'acció directa ha estat per a mí una circumstància, un primer contacte amb l'activitat revolucionària, una conseqüència d'una etapa en la qual no vaig saber o no vaig poder trobar res més. »

A continuació es refereix a que la revolució és tasca i obra del poble. « No són mai les minories » —diu— « per honorades i resoltes que siguin les qui la imposen, si les seves accions no corresponen al moment just, decisiu. Precipitar-se, adelantant-se als fets, condueix a conseqüències fatals. » I afegeix que, abans de la revolució socialista, cal realitzar « una tasca molt més urgent en la qual tots coincidim, a la qual tots estem obligats: l'enderrocament del franquisme, com un pas per tal d'instaurar a Espanya les llibertats democràtiques necessàries per a expressar els nostres desitjos i la nostra voluntat. »

Jordi Conill acaba la seva carta fent una exposició i defensada de la Política de Reconciliació Nacional i de la necessitat d'unitat entre totes les forces antifranquistes. « En les comissions obreres que tan valerosament lluiten per les seves reivindicacions » —diu— « marxem junts el catòlic de les HOAC i el militant comunista. En les Universitats funcionen comitès de coordinació que engloben totes les forces de l'oposició ¿Qué vol dir això? Que davant la tasca comuna tots els espanyols honrats s'ajunten i agrupen els seus rengles. Aleshores ¿què espereu vosaltres? ¿Qué esperen els « distingits » líders de l'exili de certes forces, per treballar efectivament per tal d'aconseguir una unitat « perdalt » total i sense exclusions? »

La carta de Jordi Conill acaba amb aquestes paraules: « Deixeu-me que des d'aquí us inviti a vosaltres i a tots els joves espanyols a treballar estretament per mantenir l'esperit de comprensió, d'unitat, de tots els antifranquistes, de cara a aconseguir les llibertats democràtiques que tant necessita el nostre poble. »

AJUT AL PARTIT

Llista de quantitats rebudes:

	Pesetes
De X-15	300
Comitè S de la zona 7	450
Comitè local B de la zona 8	4.560
Grup « Amics de la Costa Brava »	2.000
Grup « Amics Costa Brava »	3.966
Comitè T de la zona 3	1.250
Comitè T de la zona 5	4.500
Comitè L de la zona 8	4.625
Comitè local de M. del Vallès	1.800
Comitè S de la zona 7	750
Comitè S de la zona 1	13.000
Comitè C de la zona 7	1.825
Comitè G de la zona 2	1.600
« A. Toro » Prov. Girona	25
Comitè local T de la zona 1	3.350
Grup socialista metal.lúrgic de la mateixa ciutat	600
H. de Barcelona	7.000
José, de Barcelona	200
Ma i Ros de Barcelona	1.000
Com. 30 Nord	8.506
Com. 30 Sud	544
Com. 30 Nord i Sud	55.660
Com. 25	1.510
Com. 10	13.842
Com. 5	48
Com. 22	317
Com. 30 Est	2.891
Com. 14	605
Com. 40	2.032

LLUITES OBRERES

Les diverses accions reivindicatives, que no han cessat durant l'estiu, s'estenen i multipliquen per tot Catalunya, sota l'estímul de la gran vaga dels miners asturians.

Heus aquí algunes informacions que hem rebut dels corresponents de TREBALL:

A les mines de Súrria, de Cardona i de Balsareny

A les tres zones mineres continua la lluita reivindicativa. Els miners ja n'estem tips de treballar sense que els salaris augmentin al ritme que exigeix el constant encariment del cost de la vida, que en els darrers cinc mesos ha fet una pujada escandalosa. L'oli costa 35 ptes., el pa 8'50, i la propera tardor es presenta malament. El govern no vol parar la pujada dels preus però s'oposa a que ens augmentin els salaris. Aquesta llei de l'embut només podem canviar-la nosaltres.

A les mines de Súrria estem treballant a jornal des de finals d'agost (o sigui a baix rendiment, perquè no acceptem de treballar a preu fet). Ho fem per exigir augment de salari. L'empresa diu que tornem al preu fet, que ja ho arreglaran, però ja en tenim prou de promeses que no es compleixen i mentre no ens donin 1.000 ptes. setmanals, no treballarem al preu fet.

A la CAPA de Barcelona

En aquesta empresa del ram de la fusta, els obrers rebutgen el Conveni Col·lectiu i estan disposats a no acceptar cap augment si no entra en nòmina. El dia 2 de setembre les dones van començar l'acció negant-se a fer hores extres. Els homes es van solidaritzar immediatament i es creà una gran unitat entre els treballadors de totes les categories que va des dels peons fins els vigilants de l'empresa i els xòfers. Aquests últims, que van a carregar la fusta al port, van avisar que no els carreguin els camions a partir de les 5 de la tarda, perquè sinó, a les 6, els deixaran en el lloc on es trobin i se'n aniran a casa.

A més de la negativa de fer hores extres, es practica el treball lent, tal com demostren aquestes xifres: normalment es tallen 45 tones de fusta diàries, actualment només 15 tones. Es a dir que la reducció del ritme de treball és de més del 60%.

L'empresa vol coaccionar els obrers i els diu que està disposada a resistir 6 mesos, però els treballadors han respost que ells estan disposats a resistir-ne 12. La unitat dels obrers és tan gran, que dels 310 que componen la plantilla, només un va dir que continuaria fent hores, però quan va veure com el miraven els seus companys, a l'hora de plegar va marxar amb tots els demés.

A l'empresa « Hormigones pretensados » de Girona

A aquesta empresa, l'any passat els obrers van obtenir un augment de 80 pessetes setmanals, car van passar a cobrar 430 a la setmana en lloc de les 350 que

cobraven abans. Això va ser el resultat de la seva lluita unida. A primers de l'any corrent i en vistes que la vida és més cara dia, els obrers van demanar altre cop un augment de salari, però la direcció va oposar major resistència que l'any passat. Malgrat això, el patró va augmentar 50 pessetes davant la fermesa dels obrers. Poc temps després, els treballadors van veure que l'augment no estava a proporció amb el preu de les subsistències. Aleshores tots junts van demanar 875 pessetes a la setmana per 8 hores diàries. Quan van entregar el plec amb totes les signatures fent aquesta petició, el patró va dir que allò era un disbarat, però després d'una discussió amb els obrers, va dir que ho estudiaria. Passada una setmana, els treballadors es van cansar d'esperar i van decidir treballar 9 hores diàries en lloc de les 11 que venien fent, i a més fer treball lent. Aquell mateix matí l'encarregat els va amenaçar amb la presó però l'amenaça no va fer cap efecte. Va sortir el patró i va dir que si s'augmentava el rendiment s'ho estudiaria. Els obrers van continuar la seva acció sense cedir a les amenaces de l'encarregat ni a les promeses del patró, i aquella mateixa setmana van cobrar 815 pessetes. Ara els obrers d'aquesta empresa saben qui ha realitzat el miracle: ells mateixos, amb la seva organització, amb la seva iniciativa i, sobre tot, amb la seva unitat.

A l'empresa « Autoelectricidad » d'Hospitalet del Llobregat

Aquí treballen 700 obrers i la seva lluita reivindicativa no ha cessat des del mes de juliol. Demanen un augment de 200 ptes. setmanals i la mateixa prima que cobren els de la secció de Bateries. En acabar les vacances, el dia 21 d'agost, una comissió de treballadors va pujar a la direcció per a plantejar aquestes reivindicacions. Els van contestar que si volien un augment que li demanessin a Franco. L'endemà la secció de Muntatge va reduir la producció al 70%. L'empresa va intentar coaccionar els obrers dient-los que si no tornaven a la producció normal hi haurien acomiadaments. Els obrers no van fer cap cas i els dies següents altres seccions es van sumar a l'acció.

El dia 12 de setembre es va presentar un del sindicat per tornarlos a coaccionar. El dia 16 va venir altre cop el mateix individu, però els obrers van respondre: « Mentre no hi hagi augment, no hi haurà normalitat » i afegiren que si hi havia acomiadaments anirien a la vaga. L'endemà el patró va prometre que si tornaven a la producció normal, hi hauria l'augment dintre de 20 dies, però els obrers van respondre que ja estaven tips de promeses. Finalment el dia 19 van posar a la taula una promesa per escrit del sindicat i del patró que dintre de 20 dies hi hauria l'augment, i el dia 20 de setembre ja els han pagat la prima que cobren a la secció de Bateries. Els obrers han acceptat de fer treball normal però segeueixen sense fer hores extres fins que es compleixi la promesa del patró i del sindicat. Hi ha una gran unitat.

A l'empresa « Humet Hermanos » de Terrassa

Fa un mes, quan van posar el rellotge de control de l'entrada i la sortida, l'empresa va dir a la secció d'estampats que guanyarien 50 pessetes més, de puntualitat. Però quan el dissabte van anar a cobrar, les obreres es van trobar que les 50 ptes. no hi eren perquè —segons va dir l'empresa— « no hi tenien dret car les havien posat a treballar a prima ». El diilluns següent aquestes treballadores digueren que no treballaven si no s'els donaven les 50 ptes. Hi va haver tres quarts d'hora de discussió i el treball no va començar fins que va arribar l'encarregat amb un sobre per a cada una amb els diners a dins. Les obreres d'aquesta fàbrica han après la lliçó que suplicant no s'aconsegueix res, que cal defensar els propis drets amb els mitjans de lluita que calguin.

A la SEAT, de Barcelona

A aquesta empresa s'ha acabat la recollida de signatures dels treballadors al peu d'una proposta de conveni col·lectiu que els obrers adrecen a la Direcció de l'empresa. Malgrat les coaccions dels homes de la patronal, com els mestres de taller González i l'anomenat « el xino », la proposta ha estat firmada pel 95% dels treballadors. Aquestes són les reivindicacions formulades en el document:

Salari: 160 ptes. diàries per als peons (4.800 al mes), 170 ptes. diàries per als oficials de tercera i especialistes (5.100 al mes), 180 ptes. diàries per als oficials de segona i tècnics (5.400 al mes) i 190 ptes. diàries per als oficials de primera (5.700 al mes).

Primes: Escalonades entre 8 ptes./hora per un rendiment 100, i 6'80 ptes./hora per un rendiment 95.

Els treballadors de la SEAT demanen també una jornada laboral de 40 hores setmanals, i 30 dies de vacances a l'any.

Té especial importància l'al·lusió a les llibertats sindicals que els obrers de la SEAT fan en la proposta a la Direcció, en aquests termes: « Volem que els nostres elegits trobin en el Sindicat el suport incondicional per a la seva missió com a representants nostres... fins ara els representants sindicals sortints no han pogut resoldre mai cap afer perquè la Direcció es va posar sempre en contra, amenaçant-los. »

A l'AIMSALIBAR, de Montcada

S'han fet 15 dies de treball lent, al rendiment mínim. Com a resultat, els peons han obtingut el salari de 1.050 ptes. setmanals per 8 hores diàries de treball, en setmana de 6 dies. Abans d'aquesta acció, guanyaven el mateix però treballant 12 hores diàries (de les quals, 4 eren extraordinàries però amb caràcter obligatori). Ara només faran hores extres, voluntàriament, els treballadors que ho vulguin.

Un crim contra Espanya : LA PRORROGA DEL PACTE DEL 1953

La pròrroga per cinc anys del pacte ianqui-franquista del 1953, signada el propassat 26 de setembre, constitueix un gravíssim atemptat del govern del general Franco contra la seguretat nacional.

El pacte del 1953, va concedir als Estats Units el dret d'instal·lar bases militars al nostre territori, a canvi de suport polític, econòmic i militar ianqui a la dictadura franquista, i va encadenar Espanya als plans guerrers de l'imperialisme americà.

Des del 1953 els progressos de la tècnica en el terreny dels armaments han canviat per complet les concepcions dominants aleshores sobre l'estratègia militar —i àdhuc sobre la guerra mateixa— i aixequen l'amenaça d'anihilament total damunt dels països susceptibles de convertir-se en camp d'operacions en una futura guerra mundial. Els pobles d'Espanya van sentir dramàticament aquesta amenaça quan el mes d'octubre del 1962, en el període més agut de la crisi del Caribe, van saber que els avions ianquis situats a Espanya estaven preparats per sortir a bombardejar el territori soviètic, la qual cosa, si s'hagués produït, hauria atret sobre el nostre territori espantoses repressàlies atòmiques.

L'evidència que el pacte amb els Estats Units representava un perill mortal per al país no va fer variar la política de la camarilla franquista, interessada únicament a fer durar el seu monopoli del poder. El darrer mes de maig, en el mateix moment que els americans es veien forçats a evacuar les rampes de llençament de coets que tenien instal·lades en diversos països de la conca del Mediterrani, la premsa espanyola, obeint indicacions del govern, posava de relleu els avantatges de la base naval de Rota per tal de servir de quartel general de la flota de submarins equipats amb **Polaris**, que aquells dies havia estat incorporada al dispositiu d'atac atòmic americà al Mediterrani, i a la qual cap altre país no acceptava de donar abric als seus ports.

L'apertura de conversacions amb vistes a una eventual modificació del tractat del 1953, proposada pels franquistes al govern dels Estats Units, no pretenia d'obtenir garanties per a la seguretat nacional, com han afirmat hipòcritament alguns periòdics espanyols, sinó aconseguir un major recolzament polític del govern nord-americà al règim feixista espanyol. N'és una prova contundent el fet que, en arribar a terme, en pacte no ha estat modificat, sinó **prorrogat**.

Els quatre annexes que acompanyen la pròrroga del pacte constueixen únicament concessions formals dels americans, destinades a satisfer preocupacions polítiques i de prestigi del dictador espanyol, però no canvien les clàusules del pacte que es mantenen íntegrament.

El reconeixement pels Estats Units de « la importància d'Espanya per a la seguretat, benestar i desenvolupament de les zones de l'Atlàntic i del Mediterrani », com es diu en l'annexe núm. 1, no és acompanyat de cap de les garanties militars que els franquistes deien que volien obtenir per a prorrogar els acords del 1953.

El Comitè Consultiu a què es refereix l'annexe núm. 2, és —com el seu propi nom indica— únicament **consultiu**. És a dir:

les decisions que puguin determinar la utilització de les bases americanes per realitzar accions bèl·liques, segueixen essent facultat exclusiva dels Estats Units.

Els annexes números 3 i 4, relacionats respectivament amb la cooperació tècnica i militar i amb la possibilitat d'obtenir préstecs de l'Export-Import Bank, tampoc no donen res als franquistes que ja no tinguessin.

Encara que no se'n digui res en els comunicats fets públics, la premsa mundial dona com a cosa feta que els negociadors franquistes han acceptat que la base de Rota serveixi de refugi als submarins amb **Polaris**. El diari francès « Combat » va publicar a finals de setembre un article del seu corresponsal a Madrid Jean Creach, en el qual es diu: « **Espanya admet que la base naval de Rota estigui a la disposició de totes les forces americanes, àdhuc dels submarins Polaris.** »

En realitat, en renovar el pacte del 1953, el general Franco revèn Espanya als Estats Units per tal de conservar el suport que vé rebent del govern nord-americà. Per la seva banda, els governants ianquis s'aprofiten de la feblesa franquista per seguir disposant al seu gust del territori espanyol,

encara que això signifiqui desemmascarar-se una vegada més davant del món com els protectors sostenidors principals de l'odiat règim feixista que tiranitza els pobles d'Espanya.

Els antifranquistes catalans, tots els partidaris de la pau dels pobles d'Espanya, tenen el deure de manifestar pels mitjans al seu abast la seva protesta contra la renovació del pacte ianqui-franquista. Avui més que mai és necessari desplegar una acció decidida per tal d'impedir que el nostre territori pugui servir de punt de partida d'una agressió contra la Unió Soviètica i altres pobles pacífics. Avui més que mai és necessari treballar per tal d'alliberar Espanya del perill de les repressàlies atòmiques a que l'exposa l'existència de bases militars ianquis en territori espanyol.

El crim contra la seguretat i la independència d'Espanya, que representa la renovació del pacte de 1953, ha de ser un estímul en la lluita per acabar amb la dictadura franquista i per imposar un canvi polític de signe democràtic, canvi que, entre d'altres coses, farà possible l'aplicació d'una política exterior espanyola de neutralitat, en favor del desarmament universal i de la coexistència pacífica.

Els intel·lectuals de tot Espanya contra la repressió

El propassat dia 30 de setembre va ser enviat al ministre de la Informació Fraga Iribarne, un escrit signat per 102 intel·lectuals de Barcelona i de Madrid denunciant les brutalitats i els crims comesos per la policia política franquista contra els miners asturians en vaga

El document cita els noms i dona detalls sobre els fets i les víctimes d'aqueixos criminals: un miner mort sota la tortura, dos altres castrats, pallisses terribles a diversos treballadors, el cas de les mullers de dos miners a les quals els ha estat tallat el cabell al zero, injúries, sadisme... El document publica també els noms dels principals autors d'aquests crims: el capità de la Guàrdia Civil Fernando Caro i el sargent Pérez, tots dos a Sama de Langreo. Es diu que el primer vesteix un trajo d'esports per practicar els interrogatoris.

Els signants del documents diuen que la ignomínia d'aquests fets també els cobriria a ells si no intervenien per tal d'impedir que tals actes vergonyosos es produïxin, i acaben el seu escrit demanant que sigui oberta una investigació sobre els fets relatats i que el ministre Fraga informi sobre tot això, petició que fan —diuen— « sense altres títols que els que ens confereix la nostra condició d'intel·lectuals, atents a la vida i als sofriments del nostre poble ».

El poble de Catalunya se sent orgullós d'aquest 25 intel·lectuals que, pel fer de signar aquest document, representen l'honor de la intel·lectualitat catalana: **Carles Barral** (Editor i Poeta), **Oriol Bohigas** (Arquitecte i Crític d'Art), **Maria Aurèlia Capmany** (Directora de Teatre), **Jordi Carbonell** (Poeta i Assagista), **Josep Maria Castellet**

(Crític), **Alfons Carles Comín**, **Salvador Espriu** (Poeta), **Josep Fontana** (Professor de la Universitat de Barcelona), **Jaume Gil de Biedma** (Poeta), **Lluís Coytisolo** (Novel·lista), **Josep Agustí Goytisolo** (Poeta), **Joan Goytisolo** (Novel·lista), **Romà Gubern** (Ajudant de Cinematografia), **Joaquim Horta** (Editor), **Joaquim Jordà** (Ajudant de Cinematografia), **Angel Latorre** (Catedràtic de la Universitat de Barcelona), **Joan Marsé** (Novel·lista), **Joaquim Molas** (Crític), **Joan Oliver** (Poeta i Assagista), **Joan Petit** (Traductor), **Manuel Sacristan Luzón** (Catedràtic de la Universitat de Barcelona), **Ricard Salvat** (Director de Teatre), **Josep Lluís Sureda** (Catedràtic de la Universitat de Barcelona), **Joan Triadú** (Assagista), i **Francesc Vallverdú** (Poeta).

També Signen el document, entre d'altres, els següents intel·lectuals de Madrid: els acadèmics **Vicente Aleixandre** i **Pedro Laín Entralgo**, els catedràtics de la Universitat **Valentín Andrés Alvarez** i **José Luis Aranguren**, els filòsofs **Paulino Garrigori** i **Eloy Terrón**, els escriptors **José Bergamín**, **Gabriel Celaya**, **A. Buero Vallejo**, **Alfonso Sastre**, **F. Fernández Santos**, **Angel M. de Lera**, **J.M. Moreno Galván**, **Angela Figuera Aymerich**, **J. García Hortelano**, **Angel González**, **Antonio Ferrer**, **José M. de Quinto**, **A. López Salinas**, **Jesús López Pacheco**, **J.M. Caballero Bonald**, **Daniel Sueiro**, **Lauro Olmo**, **Alfonso Grosso**, **L.G. Egido**, **Ramón de Garcíasol**, **Ignacio Aldecoa**, els actors **Francisco Rabal** i **Fernando Fernán Gómez**, i els artistes **Antonio Saura**, **Mateos**, **Pablo Serrano**, **Juana Francés**, **Milares**, **Lucio Muñoz**, **M. Ortiz Valiente**, **R. Zamorano**, **Manuel Calvo**, **Díaz Caneja**, **Daniel Gil**, etc.